

vara tvunget att erkänna att det är i produktionssättet som problemen i grunden ligger. Ur detta perspektiv är det borgerliga samhället alltid i någon grad av krigstillstånd, och att det för fred krävs ett samhälle byggt på ett annat produktionssätt. Det är således skillnaden mellan det historiematerialistiska och det idealistiska perspektivet. Eller, med andra ord, det revolutionära och det bevarande.

Stansert tillbakavisar mitt påstående om att han (och Andersson) skulle vara upprörda över recensionen. Men vad skrev då Stansert om den (i Syndikalisten 4/99)? Jo: "...en meningslös recension av en meningslös recensent i en meningslös tidning som ansåg att Ulf B Anderssons bok *Tuzla - förmufsets oas* är en meningslös bok om ett meningslöst krig (herredjävlar vad meningslöst!)..." Ovanför denna text finns en bild på Andersson. Under den står det: "Ulf B Andersson. Har skrivit 'en meningslös bok' enligt en recensent som inte ens förtjänar att citeras." Well, citerad blev jag. Det var väl namngiven de menade. Och Stansert skulle inte vara upprörd? Jodå. Precis som redaktören och hans medarbetare på Syndikalisten som redigerar tidningen: en (foto + undertext)? Och Anderson då? Skulle han inte vara upprörd? Låt mig skriva så här: Hade det varit jag som blivit recenserad på detta vis skulle jag ha blivit upprörd (och jag är av all erfarenhet av sådant inte lätt upprörd). Och det hade faktiskt inte spelat någon roll om det hade varit substanslöst eller inte. För Andersson har inte skrivit sin bok i en hast. Det har tagit månader, kanske till och med år. Det är hans barn. Och man/kvinna skyddar alltid sitt barn. I detta speciella fall, då kritiken tvärtemot vad Stansert tror/framställer den som, är uppbyggd på en analytisk grund, som visats ovan, finns där en ännu större anledning till att bemöta den. Men det har Andersson inte gjort. Då kan bara slutsatsen dras att han inte är kapabel till det, eller i alla fall med det ser en risk att bli ordentligt bortgjord. I sådant fall är det bättre att vara tyst. Skadan är redan skedd, men han riskerar i alla fall inte att själv förvärpa sin situation.

Andra felaktigheter Stansert gjorde

Stansert tillskriver mig namnet

"redaktör". Well, Rämmel var ett zine, och vi hade inte någon "redaktör". Stansert vet uppenbart inte heller nåt om zine-världen.

Stansert skriver att jag skulle ha bett honom att bemöta min kritik. Det har jag dock aldrig gjort. Jag hade *tänkt* mig att Andersson skulle göra det. Det hade inte gjort nåt om någon annan i SAC-eliten hade gjort det, men nu blev det Stansert, som gjorde ett försök, och det blev ju inte bra. SAC-eliten kanske inte har nåt bättre att komma med, vad vet jag?

Bakgrunden är denna:

"Först, mitt motto angående krig är: Fight war, not wars (Crass 1977). Alltså, det går inte att säga ett krig är värre än nåt annat.

Min åsikt är verkligen att krig är meningslösa. Inget krig i historien har inte drabbat de civila mest alternativt (med få undantag) bedrivits med/för elitistiska metoder/syften.

Detta ovan och mitt ståndtagande mot den borgerliga historieskrivningen som endast är ett sätt att cover up och rikta bort blickarna från de reella orsakerna till i detta fallet det elitistiska barbariet är essensen av min recension av Andersson och hans bok. Detta förklarade jag för Andersson redan 93 eller 94. 98 erbjöd jag Andersson att reda ut detta genom att skriva en artikel för Rämmel zine om inbördeskriget i Jugoslavien ur de ekonomiska faktorernas perspektiv. Andersson behagade inte ens svara. I ett brev till Sundin på Federativs förvarnade jag några månader senare om en kommande recension (eftersom Sundin hade skickat ett recensionsex av Anderssons bok) med en klar antydning om hur den skulle vara utformad. Jag reserverade mig dock med något liknande som "om Andersson inte visar prov på motsatsen" och skrev artikeln vi bad om. Det gjorde Andersson inte. Så jag gjorde recensionen. Och det är inget snack om saken, jag slaktade den boken. Därav, istället för sakligt bemötande, er upprördhet."

(Ur det brev Stansert offentliggjorde.)

Slutsats av Stanserts omdöme av kritiken mot Anderssons bok

Stansert skrev alltså: "Slakten bestod av att Johan kallade Andersson för borgerlig och anklagade honom för att

inte inse kapitalismens betydelse för krigets utveckling i Bosnien." Därefter följer ett citat från recensionen. Sedan inget mer om det. Sakligt bemötande? Detta är inte ens ett bemötande. Här står min kritik orörd till och med i Stanserts högst egna version. Lustigt.

Stanserts liknelse mellan mig och Lundell

Jag ångrar givetvis ordval som "slakt" om recensionen av Anderssons bok och "förintelse" av recensionen av Chomskys skrivande, trots att de förmodligen är de mest riktiga. Jag känner mig dock inte ens i närheten av Ulf Lundell, vilket Stansert ville förknippa mig med (genom offentliggörandet av mitt brev). Jämförelsen är lustig även den. Det är Stansert som gillar och identifierar sig med Lundell. För mig är Lundell helt utan intresse. Jag är för fan punkare. Och så sätter sig Stansert i fittstim-kvinnans sits. Well, mina personliga brev är även de en del av mig, som jag givetvis står för. Men visst, jag kan inte låta bli att dra på smilbanden åt offentliggörandet. Jag fattar inte heller varför Stansert tar upp Lundell-brev-citat-fittstim-grejen mot slutet av stycket? Hela stycket, från början till slut, kretsar ju kring detta brev. Och citatet från det mot slutet har redan föregåtts av ett annat tidigare. Höh?!

Personligt angående Chomskys skrivande

Första gången jag fick tillfälle att titta närmare på Chomskys skrivande var i samband med min text "Revolution - utkast till kunskaps- och handlingsproblemet". Texten blev sedan C-uppsats på Ide' och lärdomshistoriska institutionen, Göteborg, godkänd av seminarieledaren och Syndikalisten-favoriten Amanda Peralta, trots att den mer var mina egna funderingar kring filosofins Problem nr 1, än en traditionell, borgerlig akademisk uppsats. Varför skriver jag detta (skryt)? Jo, för att jag vet om SAC-elitens höga aktning för de intellektuella och denna karriärform. För mig och andra arbetare betyder det inte mycket. (Jag har en perversion i att som arbetare göra saker privilegierade medel- och överklassen.) I alla fall, i